

L'acció de reunir un grup de persones a altes hores de la nit, triar un entorn, col·locar pacientment tots els elements que s'han recollit per a l'ocasió, situar dins l'escena els protagonistes, vestits de manera poc adequada, trobar una bona il·luminació i, finalment, buscar l'enquadrament més ajustat a uns propòsits que no s'han acabat de desvelar es pot arribar a convertir fàcilment en un joc. Entendre aquest joc com un òrgan codificador del llenguatge i deixar que el component lúdic resti visible —encara que sigui en un segon o tercer pla— forma part d'una estratègia artística que s'erigeix en declaració d'intencions per donar compte de la manera com s'han entès les possibilitats del mitjà utilitzat (la fotografia).

Malgrat la seva aparença formal, el treball de Marta Negre desenvolupa diverses fórmules de divertiment artístic que comencen amb el procés d'elaboració de les imatges i que troben continuïtat en la voluntat expressa de confondre la realitat amb la ficció. Se'ns situa així davant d'escenaris quotidians, probables, plens d'allò que podríem definir com a *normalitat*; però quan ens adonem que tots aquests escenaris estan construïts i estudiats al mil·límetre, s'evidencia la presència de l'artifici i, de cop, ens trobem ubicats dins l'inquietant món de la simulació, de les realitats fingides i de la teatralització. La tensió creada entre el que és real i el que és fals ve subratllada per la coneguda incapacitat de la fotografia per captar la realitat tal i com ens és presentada. El mitjà, per molt precís que sigui, sempre arrossega un marge d'error, ja sigui donat pel format bidimensional final de les imatges que proporciona, per les distorsions òptiques o per la seva tendència a l'abstracció. Marta Negre ho aprofita tot per establir una discussió amb la seva disciplina i situar-la en el terreny de la imaginació, un lloc que, al cap i a la fi, no és gens aliè ni a l'artista ni a la mateixa tècnica.

Aquests recursos fan palesa l'afinitat de l'obra de Negre amb la pintura, i no tant per l'evident angle pictoricista com pel marc conceptual que la sosté. El seu mètode de treball difereix ben poc del que tradicionalment han emprat els pintors, principalment aquells que elaboraven grans composicions de gènere històric, mitològic, etc. basant-se en una recopilació d'elements i dades que, junts, convergien en una escenificació convincent d'un tema o una narració concreta. L'actitud de la Marta comença a prendre distància en el moment d'executar l'escena i en el fet d'acceptar com a estris alternatius aquells que la lògica del nostre temps i els avenços científics li proporcionen: la fotografia, la informàtica, etc.

Les dicotomies que giren al voltant de la tradició i la contemporaneïtat estricta se subratllen amb les històries que, de forma fraccionària, ens expliquen les fotografies. Totes elles denoten vincles amb el romanticisme i no vacil·len a utilitzar reiteradament l'estètica tenebrosa del barroc, en un contrast clar amb els components mecànics i industrials que solen vertebrar les escenes. Tot plegat aporta una visió d'un paisatge que utilitza els paràmetres formals de la retòrica del costumisme i que els perverteix fins a donar-los aparences irreal i oníriques, amb la qual cosa es generen punts de fricció entre dos àmbits oposats: el convencional i l'inaudit.

Dins aquest marc, crec que es poden definir algunes pautes de comportament, comunes a tots els personatges, que delaten la seva predisposició natural a deambular sense sentit aparent per uns espais que són hostils i bells a la vegada. Uns espais on les actuacions d'aquests personatges serveixen per mostrar la seva incapacitat manifesta per interactuar coherentment amb l'entorn en què es troben. Tot i així, no s'hauria d'oblidar que la voluntat intrínseca de les obres és deixar totes les portes de la interpretació obertes i fer que, en darrer terme, sigui l'espectador qui es distregui a completar els diferents sentits que hi poden aparèixer.

Per acabar, m'agradaria fer esment al títol de l'exposició, *Quell'ombra esser vorrei* —que en català es podria traduir per «aquella ombra voldria ésser»—, ja que al·ludeix a un aspecte poètic que no es pot passar per alt. Extret d'un poema de Girolamo Casoni i dut a la música per Claudio Monteverdi en un dels seus madrigals, aquest vers fa referència als anhels de submissió d'un amant cap a la seva parella. Dins el nou context que ha construït Marta Negre, tanmateix, el vers adquireix noves connotacions, fent que el registre intimista de tota la proposta quedi desplegat en un primer terme i ens doni les pautes per endinsar-nos en el seu joc.